ბეჭდვითია: ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

კომუნისტი

წელიწადი პირველი

ს. კ. პ. ცენტრ. სათბილისის კომიტეტის და საქრეზკომის ორგანო.

2 სექტემბერი
პარასკევი
1920. ბუხარაში გამოცხადდა საბჭოთა რესპუბლიკა.
1919. ჩიკაგოში შეიქმნა ამერიკის კომპარტიის დამფუძნებელი ყრილობა.
1872. I ინტერნაციონალის კონგრესი ჰაგაში.
1867 I ინტერნაციონალის 3 კონგრესი ლოზანაში.

რედაქციის მისამართი: თბილისი, კარაზინტრიინის ქ., № 4. რედაქციის ღიაა ყოველ დღე გარდა კვირა უქმეებისა დღე. 10 ს.—2 ს.

ტელეფონები: სარედაქციო კოლეგ. № 1476. მდივნის № 19 საერთო №

ვაჭრობის დარგით: და გაცემა სწარმოებს საქართველოს ცენტრალურ ბეჭდვითი განყოფილებაში, რუსთაველის ქ., № 4.

ტელეფონი №

დღიური

— გამოცხადებულია ვეტერინარ ექიმთა და ფერშალთა მობილიზაცია.

— პოლონეთში გაიფიცებენ რკინიგზელები. შეჩერებულია რკინის გზის ექსპლოატაცია.

— ანდაიეთში ინგლისის მთავრობა თავს უყრის დიდ ძალ ჯარს, ანდლედთა ამბოხების ჩასახშობლად.

№ 150 პარასკევი, 2 სექტემბერი, 1921 წ. ყოველდღიური გაზეთი პარასკევი, 2 სექტემბერი. 1921 წ. № 150

ჩვენებური კონტრ-რევოლიუცია

შედნიერია წითელი საქართველო, რომ კონტრ-რევოლიუცია, ეს მოუსვენარი შავ ყოველი რევოლიუციისა, თავიდანვე კბილმოჭრილია და ისე რიგად ვერ აწუხებს მას, როგორც სხვა მის მეზობელ საბჭოთა რესპუბლიკებს!

რუსეთის დიდმა რევოლიუციამ დღემდე, როგორც ვიცით რამდენიმე ძალიერი და საფუძველ შემრყევი კონტრ-რევოლიუციური მძაფრი ქარიშხალი გადიცდა; არც ბაზრიჯანს და არც სომხეთს არ აშორდა ის. საქართველო კი ასეთი სახის კრტუნელისგან დღემდე თავისუფალია.

განვითარებული რევოლიუცია და მისი თანამხლებელი კონტრ-რევოლიუცია, ეს იგივე სამოქალაქო ომია. რით ვიხსნება, რომ ეს სამოქალაქო ომი ჩვენ დღემდე იმ სახით მაინც, როგორც ეს სხვა ქვეყნებში მოხდა, თავიდან აგვშორდა?

ამას მაზეზი ჩვენ ერთი ნაწილ ჩვენებური კლასობრივი ბრძოლის განუვითარებლობაში უნდა ვეძიოთ, არც საფუძველია სისუსტის როგორც რევოლიუციის ისე კონტრ-რევოლიუციისაც; ხოლო მეორე მხრით ჩვენი ხალხის განსაკუთრებულ ისტორიულ პირობებში.

მენშევიკები ჩვენში მთელი ათეული წლეები მეთოთხმეტედან და ხელმძღვანელობდენ ჩვენებურ სახალხო მოძრაობას—მუშათა მოძრაობას და მათ იცოდენ ჩვენი ხალხის სულისკვეთება, იცოდენ, რომ ისე რიგად ვერ ეწყობა სამოქალაქო ომი; ეს მოვლენა მასში არც ტრადიციულთა, არც ისტორიულთა არ არის განმტკიცებული. ქართველი ხალხი მუდამ ლოგიკა მებრძოლი იყო. გორეშე მტერთან ომში, მაგრამ შინაური სამოქალაქო ომი ის ყოველთვის სუსტობდა. სუსტობდა იმ დროსაც, როცა ფეოდალური ბანაობ წოდებისა ანტაგონიზმმა უმაღლეს წერტილს, ჯაკიდურესობას მიღწია.

კიდევ უარესი: ქართველი ხალხი „ინტელიგენტ სტურ ომში, აჯანყებაში“ რუსეთის ძველი თვითპყრობელურ მთავრობის წინააღმდეგ ბრძოლაში უფრო ადვილად იქნა ჩათრეული მისივე მტარვალ ფეოდალების მ ერ, ვიდრე მისი სახალხო გმირების და წინამძოლების წინააღმდეგ ბრძოლაში.

ცხელ ბაში ეს კარგად იცოდენ ჩვენმა მენშევიკებმა დ კიდეც აუღეს ალელ ჩვენს ხალხს: ისინი მუდამ სამოქალაქო ომის წინააღმდეგ უქადაგებდენ მას, მაგრამ სასახელოდ უნდა ითქვას, რომ მათ არ სწამდათ ეს სამოქალაქო ომი არც,—როგორც რევოლიუცია და არც,—როგორც კონტრრევოლიუცია. მათ ერთ დროს უფრო სწამდათ „უსისხლო რევოლიუცია“ და უნდა ვიფიქროთ, რომ ახლა კონტრრევოლიუციაც ასევე „უსისხლო“ სწამთ. ეხოლოდ ამით ახსნება ის გარემოება, რომ ჩვენებურმა კონტრ-რევოლიუციამ ეხოლოდ პორების, უფსო, უნიადაგო, უაზრო აგიტაციის და ინსინუაციების სახე მიიღო. ეს შინ, ხოლო გარეთ, ლუბოეოში, სადაც ისინი წითელი არმიის შიშით გადადენენ, გარდა დიდ და წვრილ სახელმწიფოების მთავრობებთან ხვეწნა მუდარისა, ღალატებულ „დამოუკიდებლობის“ მათ მიერვე უარყოფას და თავისი თავის გაწირვებას გარ ვიდებისა, უაზრო ფიფხრისა და ბაქიობისა, ვერაფროუნთნთრა.

განსაკუთრებული ამის არ მოწმობს, გუშინ ჩვენს გაზეთში მოთავსებული, შეიცავრის ფედერატიული რეპუბლიკის თპილისელი ელჩის განცხადება?

ან კიდევ ჩვენებური, ცნობილი მოკრივე გმირი მგზავრიკის, ერთ დროს „ქალაქის თავათ“ გამოცხადებულ ბენიას შემდეგი სიტყვები, რომლებიც მას ფრანგულ ბურჟუაზიულ გაზეთ „ტანი“ ის 11 აგვისტოს №-ში მოუთავსებია, რა თქმა უნდა ბრიანის თანხმობითა და ლოცვა-კურთხევით:

„იმ დროს, როდესაც უფლებამოსილი მთავრობა (მენშევიკური მისი აზრით), არჩეული თანხფრაზულიანი ხიხატვით სახლვარ გარეთ იწყვება (თუ დაძრწის?), საქართველოში ძალა-უფლება უკვალ ისეთ მთავრობას“... და კიდევ ქვვით: „წითელი არმია ხალხს ერთვეს უანასკნელ ლუკმას“... „სამწილ პირობების მიერთმობით. მათ სიტყვით მხოლოდ ის მოპკავთ, რომ ისინი „ოთხფრთხმეულიანი სისტემით“ არიან არ ჩაუნაი და ის კი ვიწყვედ მათ ამ უბადიერყვი, რომ ნაპოლეონ მესამე კიდევ უფრო უკეთესი სისტემით იყო არჩეული სენრენგიონ იმპერატორ.

განა იმიტ სისტემის არჩევნების ძალით არ ლამობდა რამდენიმე წლის წინათ ძველი ოსეთელის მთავრობა თავის სამფლობელოთ დაეჩენებინა აჭ რა, რის სასტიკად წინააღმდეგი ვიყავით ჩვენ?

მაგრამ ეს ხომ მართალია და მათი „უფლება მოსილების“ ხანაში ეყო? და ახლა კი, როცა ნამდვილათ ისინი ხელოსნ საზობლოდ ნ გაძევებულ მოღალატე სოციალისტების სახელს ატარებენ, მათ რამიც უფლებაზე ეა პარაკის კი არა, თავისი ფიზიკური არსებობისაც უნდა რცხვენოდეთ.

მაგრამ, როგორც ხედავთ, საქართველოს ისტორიის ჩარხის ტრიალს, ჩვენებურ კონტრ - რევოლიუციონერებს არა თუ ბრძოლის უნარი, არამედ სირცხვილის ნატეკი წაერთვათ.

კოოპერაცია და სასურსათო ორგანოები

საბჭოთა ხელისუფლების ეკონომიური პოლიტიკა ჯერაც ვერ გაუგია ბევრს. განსაკუთრებით უძნელდებათ ეს იმ პირებს, რომლებიც ან სრულიად არ იცნობენ ან და ცუდათ იცნობენ ეკონომიურ ცხოვრების ვითარებას და აგებულებას, რაკი რუსეთში და განსაკუთრებით საქართველოში ხახალხო მეურნეობაში წვრილ მეურნეობათა რიცხვი გაცილებით სჭ რბობს მეურნეობის სხვა სახეებს, ამიტომ ქალაქსა და სოფელ შუა ნორმალურ ურთიერთობათა დამყარების შესახებ მხოლოდ ხაჭონლის გაცვლა-გამოცვლის გზით ლაპ რაკიც არ შეძლება. ქალაქის პროლეტარიატი რუსეთში და საქართველოშიც განსაკუთრებით, ვერ მისცემს სოფელს ერთ მკაცრად ლაკონიურ ლიმას, რაც მასთვის საჭიროა და რაც მან უნდა მიიღოს ისეთ ნ მფრობელებისაგან, ამიტომ აქ მდებ ს გაბატონებული პოლიტიკა საჭიროა ყო პოლიტარიატ ს განწყობილ ბრძოლის დროს, რომელსაც ვი ამ ომიდან და საფრანგეთის მთავრობის საბჭოთა სისტემის გასაძაგრებლათ და თავის პოლიტიკურ ბატონობის გასანტკიცებლად. ეს ბრძოლა გამარჯვებით დამთავრდა, მდგომარეობა შეიცვალა და მაშასადამე მეზა კოსასაც უნდა შეეცვალა თავისი ეკონომიური პოლიტიკა. რაში მდგომარეობს ახალი ეკონომიური კურსის შინაარსი?

მსხვილი სამრეწველო წარმოება მუშა-გლეხთა ხელისუფლების ხელში რჩება. მსხვილ მწარმოებლებს ეძლევათ საწარმოო ძალის განვითარების საქმეში რამე ინიციატივის გამოჩენის შესაძლებლობა, სხვანაირად რომ ვსთქვათ: მსხვილი წარმოების ნაციონალიზაცია, გლეხისათვის ადგილობრივ ღებ-მიეცემის თავისუფლების განხორციელება, წვრილ ვაჭრობის და წარმოების ლიკვიდაცია და კონცესიებისგან სარგებლობის მაქსიმუმის მიღება—აი ეს არის მოკლეთ ახალი ეკონომიური პოლიტიკის კურსი.

რაც უნდა ძლიერი არ იყოს კომუნისტური პარტია, ის მაინც უსათოთ დამარცხდება კაპიტალისტურ საზოგადოების გარდაქმნის თავის ბრძოლაში, თუ თითონ ცხოვრების წინააღმდეგ წავიდა. საბჭოთა რესპუბლიკის პირველ ხანებში, როდესაც ცუდი არ იქნებოდა, რომ ჩვენმა კომუნისტებმა თავისუფლება არის საშუალება, რომელიც შესაძლებლობის მოგვცემს შევქმნათ მუშათა კლასის და გლეხობის შორის ისეთი უერთიერთობა, რომ იგი ეკონომიურად მტკიცე იყვეს“.

აქ დან ცხადია, რომ ჩვენ ვიპრომის თავისუფლების ხელშეუხებლად დაცვას ვკვალ ხებს მიმდინარე მიმენტი. ამ თავისუფლების ყოველივე არა სასურველი შედეგები მაინც, როცა კერძო ვაჭრობა საზოგადოებრივი გაცვლა-გამოცვლით შეიცვლება. ამისათვის საჭიროა გამოცდილება, რომელიც ჩვენ სამწუხაროდ არა გვქვს. ჩვენ უნდა ჩვეტართოთ უზარმაზარი სპორგანიზაციო სამუშაო, უნდა ჩავრთოთ ამ საქმეში და საზოგადო საქმეებით დავინტერესოთ ფართო მცხოვრებთა ფართო მასები. ჯერ-ჯერობით კი ცხადია, ჩვენ უნდა გამოვყვნოთ ყველა არსებული ხალხგადოებრივი ორგანიზაციები, რომელთა რიცხვიც საქ ართველოში არ არის მცირე.

საკმაოდ მნიშვნელოვან ატარატს წარმოადგენს კოოპერაცია; საქ როება მოითხოვს რომ იგი არამც თუ არ შევაფერხოთ, პირიქით ყოველ მხრივად ხელი უნდა შეეწყოთ მის განვითარებას. სულ საქართველოში ითვლება 891 კოოპერატიული სახოგადოება, თუ საკრედიტო ანხანაგობებს არ ჩვთვლით. ეს ნაირის გუშერნის მცხოვრებთა 95 პროც. თავის სურვილისდა მიხედვით ჩაბმული კოოპერატიულ ხალხშენებლობის საქმეში.

მნიშვნელოვანია ის გარემოება, რომ საქართველოში კოოპერაციამ იწყო განვითარება რუსეთის თვითმყოფადობის დაცემის შემდეგ 1917 წელს. სოფლელებმა იწყეს სოფლებიდან გაძევება არა მარტო მეფის ბოქაულებისა და სტარშინკებისა, არამედ მათ გაძევეს მდუქნეებიც, რომლებიც ერთ-ერთ ხანა კოოპერატორებმა დაიკავეს. აქედან ცხადია, რომ საქართველოს გლეხობა არ ურთგულ ბოდა არა მარტო თვითმპყრობელობას, არამედ ამ თვითმპყრობელობის რეაქციონერ მოხრ შინაარსსაც. ასეთი სულიერი განწყობილება არ იქმნა გაგებული და სათანადოთ გამოყენებული მენშევიკური მთავრობის მიერ, იმიტომ რომ ამ პარტიის ხელმძღვანელნი გატაცებული იყვნენ სურვ ლით მიეცათ ქართველ ბატრიოტიზმისათვის თავისუფლების მაგიერად. ეს ხომ ცნობილია, რომ ტურებს სურს რეფ ლიციის იმ დროს, როდესაც ის თვითონ სწერს და ლაპარაკობს წინააღმდეგს. საქმით ძალთა კონცენტრაციის მაგიერათ ამგვარმა იდეამ მიგვყვანა სრულიად საწინააღმდეგო შედეგამდე. თქვენ დაუკარგეთ ნდობა მუშათა კლასს პარტიისადმი, რევოლიუციონურ პროპაგანდისადმი, იმიტომ, რომ მას მართლაც სწერს რევოლიუცია. და ახლა ინტელიგ ახლ გაზრდა კომენტატურ პარტიას დ დიდ ენერგიული მუშაობა დასჭირდება, რათა მოიპოვოს იტალიის მუშათა კლასის ნდობა. ძალთა კონცენტრაციის მაგვრათ რევოლიუციის გაზომათო. ასეთია სქემატური ამბები. კონკრეტული აზრი წარმოუშა, თქვენ გქონდათ ნებლითი ვეზერთელა რევოლიუციონური ფრაზეოლოგია, რომელიც აღმოჩნდა საქმით არა სერიოზული. თქვენ დეზორგანიზაცია შეიტანეთ მუშათა კლასში, ვინაიდან უარი თქვით პრინციპებზე, როცა ის ხორცს ისხამდა ცხოვრებაში.

სერატი მუშამ იცოდა ძალთა კონცენტრაციის ადგილ მას სურდა შეიქმნა ისეთი პარტია, რომელშიც ერთდროულად იქნებოდენ რეფორმისტებიც, ცენტრისტებიც და კომუნისტებიც. ამ იდეიას აყენებდა ის რევოლიუციის ერთობის გულისათვის, მაგრამ წარმატებით მსჯელობდა გულისათვის. მაგრამ შესაძლებელი კი რევოლიუციის გულისათვის ისეთი ძალებისა და ელემენტების კონცენტრაცია, რომელიც მოკლე მხრივ არიან უთვლელ ბრძოლა ფრაზეოლოგიური მუშაობის აუცილებელ წანაწყარ პირობებს—რევოლიუციის მოხდენის სურვილებს. თქვენ ხომ ისეთ ხელისუფლების განაცხადეთ ტაციო, რომ ტურებს სურს რევოლიუცია იმ დროს, როდესაც ის თვითონ სწერს და ლაპარაკობს წინააღმდეგს. საქმით ძალთა კონცენტრაციის მაგიერათ ამგვარმა იდეამ მიგვყვანა სრულიად საწინააღმდეგო შედეგამდე. თქვენ დაუკარგეთ ნდობა მუშათა კლასს პარტიისადმი, რევოლიუციონურ პროპაგანდისადმი, იმიტომ, რომ მას მართლაც სწერს რევოლიუცია. და ახლა ინტელიგ ახლ გაზრდა კომენტატურ პარტიას დ დიდ ენერგიული მუშაობა დასჭირდება, რათა მოიპოვოს იტალიის მუშათა კლასის ნდობა. ძალთა კონცენტრაციის მაგვრათ რევოლიუციის გაზომათოს, მთელი პარტია ლიკვიდაციას შემდეგ გადიხარა მარჯვნივ ეკონომიურ ფრაზეოლოგიურში. თქვენსა და მუშათა კლასს შორის გაჩნდა ცალიერი სივრცე, რომელშიც შეიპარენ ახალ ფაშისტები.

თქვენ ამბობთ, რომ ტურატი ეწორ ჩილება პარტ ულ დისციპლინას. მაგრამ დისციპლინაზე დამორჩილება ზნირათ ფორმალიზმია. ჩვენც, კომუნისტებიც, ბურჟუაზ ულ საზოგადოებაში ვემორჩილებით ბურჟუაზიულ საზოგადოების კანონიერობას, მაგრამ კიდევაც ვებრძვით მას, ვქმნით საკუთარ არა ლეგალურ ორგანიზაციებს და ვცდილობთ მოვსპოთ ის. სწორედ ასევე ტურატიც ეწორჩილება დისციპლინას თქვენთან პარტიაში. ისიც ქმნის ბგრეთვე საკუთარ არალეგალურ ორგანიზაციებს, იწვევს თავის ფრაქციის რეჟიმი-გემილიაში, აწარმოებს მალალპარაკებს მინისტრებთან, დაგვინის თქვენ და მით არღვევს დისციპლინას.

ლადზარი მოითხოვს ფრაქციებს, ამბობს რა, რომ ლაპარაკია ხელოსნთ ტენდენციებზე) და იდეებზეო. დაღუმებთ, რომ ამბ. ლადზარისთვის საჭირო ფაქტები იქნება, და ტურატის წესთანხმებენ სამინისტრო პარტფელს. ტურატი არაა შაბლონური კარიერისტი, და ამ წინადადებაზე უეჭველათ უხალისოდ ხელს მოაწერს—აგზნა არ გაგიგონიათ, რომ ლადზარის ესპერიორება ფაქტები ჩემს წინააღმდეგ. სამინისტროში ჩემი შეკვლა ფაქტი იქნება პარტიიდან ჩემი გაძევებისათვის. არ მინდა მეპარტფელი, მე უკეთესით დავრჩები პარტიაში და და მას რიგებში ვემსახურები დემოკრატიას“, ე. ი. ბურჟუაზიას, ტურატი კვლავი და გამოპრძმედილი პოლიტიკოსა და სრულიადაც არა შემთხვევითი ფიგურა, რომელსაც არავითარი მნიშვნელობა არ აქვს იმ პარტიისთვის, რომლის წევრიც ის იწყოფება.

თქვენ ამბობდით აქ, როდესაც მოგვყავთ ციტატები ჩქვან, თუ რას სწერდა და ამბობდა ტურატი, რომ ეს მისი პირადი ქცევა, რომელიც სრულიადაც არ შეხება პარტიასო. წარმოიდგინეთ ახლა, რომ ამავე წუთში, რადესაც ჩვენ აქ ვდაობდით, ჯოლიტი ტელეფონით დაუწყებდენ ლათ ეკითხებოდ ტურატის, რომ ხალშია ხომ არაა, რომ დადზარი წვიდა მასკოვს, ხომ არ შეუთანხმდება ის იქ მათ,—და ტურატიც უპასუხებს, რომ ეს ლადზარის პირადი ქცევაა, რომ პარტიას მას ბაკრეთ პასუხს არ აგებსო. თქვენ წმენენით ათ ეს მით, რომ ჯოლიტი არაა იმდენათ სულელი, რომ სერიოზულათ მიიღოს ასეთი განცხადება. მაშ რატომ ცდილობთ თქვენ დაგვარწმუნოთ, რომ თქვენ პარტიისათვის არ აქვს მნიშვნელობა ყველა იმის, რასაც ლაპარაკობს და აკეთებს ტურატი. დადზარი ამბობს, რომ ტურატ ჩვენს ლაპარაკობენ ტურატზე. რომ ტურატი არ აქვს ასეთი მნიშვნელობა. მაგრამ მაშინ რატომ ცდილობთ კომ ნტურნი იმის გულისათვის?

თქვენ ლაპარაკობთ ტურატის ბაზე საბჭოთა რუსეთისა ტ ითმარიც აქ გაკეთებულია კომპარტიის მიერ. ეს ძალიან საინთო თემაა. მე ვლაპარაკობ აქ ხოლო ტურატ თქვენზე, არამედ ყველა უცხოელებზედაც, რომლებიც ეკვეან საბჭოთა რუსეთს, როგორც ფენებს, დელეკტურ საგანს, რომელიც შეიძლება გატყდეს, ჩვენ თქვენთან ძალიან ბევრი საერთო მოგვყავს, მაგრამ ასევე ბრძოლისათვის, მე ვიცი ტურატი ბევრ ჯერ ვიყავ მასთან ერთად ემიგრაციაში, ვიცი მისი ბრძოლა ბურჟუაზიის წინააღმდეგ

...ՀԱՄԱՐ ՄԻՆՉԵՎ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՎԵՐԱԿԱՆԳՆՈՒՄԸ

— Հայաստանի Հանրապետության վերականգնումը մինչև հայ ժողովրդի ազգային ազատագրական պայքարի ամենակարևոր խնդիրներից մեկն է։ Ինչպես հայտնի է, 1918 թ. մայիսի 28-ին Թիֆլիսում հռչակված Հայաստանի Հանրապետությունը գոյատևեց ընդամենը 2 տարի 7 ամիս։ Ինչպե՞ս կարելի է գնահատել Հայաստանի Հանրապետության կարճատև գոյությունը։

— Հայաստանի Հանրապետության կարճատև գոյությունը պատմական մեծ նշանակություն ունի։ Այդ ժամանակ հայ ժողովուրդը ստեղծեց իր պետականությունը, որը հիմնվեց ազգային ազատագրական պայքարի ավանդների վրա։ Հայաստանի Հանրապետությունը ստեղծվեց Արևմտյան Հայաստանի ազատագրված մասի վրա։ Հայ ժողովուրդը ցանկանում էր ամբողջացնել իր հայրենիքը, վերադարձնել հայրենի հողերը։ Հայաստանի Հանրապետությունը ստեղծվեց հայ ժողովրդի ազատագրական պայքարի արդյունքում